

ude omkring paa Landet er imod ham. Stol De paa mig! Han er ogsaa en syg Mand. — Næ, den Plads skal De meget hellere gi' op med det samme. Den faar De ingen Fornøjelse af. Og det vilde jo være rart, om De snart kunde faa fat i den rigtige Ende derhenne paa Rigsdagen.»

Det kunde ikke falde Jægermesteren ind at indlade sig i nogen politisk Debat med sin Svigerfar. Han forstod desuden den foragtelige Mening af hans Tale og fandt den ikke værdig til et Svar.

»Jeg er ikke tilfals,« sagde han blot.

»Hvad har De da tænkt at leve af for Fremtiden?« spurgte Hr. Søholm efter en længere Pavse, hvorunder han i Tankerne havde gjort sin Svigersøns Bo op og udleveret det til Skifteretten.

Jægermesteren standsede igen.

»Hvad mener De med det?«

»Jeg mener sgu, at det er Deres Pligt snart at tænke lidt alvorligt paa Deres og Vilhelmines Fremtid. De 30 Tusind, De fik udbetalt, kan jo ikke holde længe med den Husholdning, I fører. Og naar de er væk — hvad saa? Hos mig faar I ikke en Øre.«

Han fortalte ikke, at han egentlig havde haft i Sinde at vove et halvthundrede Tusinde paa ham i Haab om engang at kunne se sin Datter som Ministerfrue. Men den Spekulation havde han nu opgivet. Storeholt havde saamænd været ham dyr nok,